

Na nowo założonej kwiecistej łące w Hrádku nad Nisou przed drugim koszeniem było dużo koniczyny. Co dokładnie kryje się pod tym oznaczeniem? Są to jednoroczne i wieloletnie zioła łąkowe z rodziny motylkowatych. Do najbardziej rozpowszechnionych w naszych krajach należą np. jak sama nazwa wskazuje koniczyny, a także bobowate, lucerny, wyki, komonice czy cykoria. Na polach uprawia się koniczynę łąkową i lucernę jako ważne uprawy gospodarcze.

Stanowią źródło wysokiej jakości paszy dla zwierząt gospodarskich. Zawierają dużą ilość białka i są lekkostrawne. Ciekawą cechą koniczyny jest obecność na korzeniach specjalnych bakterii, dzięki którym azot atmosferyczny jest transportowany przez roślinę do gleby. W ten sposób koniczyny faktycznie użyźniają glebę przez całe swoje życie. Około 150 kilogramów azotu rocznie trafia do gleby z jednego hektara koniczyny!

Ponadto koniczyny potrafią zatopić swoje korzenie naprawdę głęboko, często ponad 2 metry pod powierzchnią, a niektóre gatunki sięgają głębokości około 10 metrów! Mogą w ten sposób pobierać składniki pokarmowe i wilgoć z głębszych warstw gleby, a jednocześnie głęboko ją napowietrzają i poprawiają jej zdolność do zatrzymywania wody. Są zatem nie tylko ważnymi uprawami gospodarczymi, ale także pionierskimi roślinami sadzonymi na terenach docelowych podczas rekultywacji niektórych obszarów zdegradowanych.